

38. DÖNEM ODA BAŞKANIMIZ MEHMET SOĞANCI'NIN GENEL KURUL AÇILIŞ KONUŞMASI

Sayın Başkan, Sayın Divan, Odamızın değerli konukları, TMMOB'nin Değerli Başkanı, değerli yöneticileri, TMMOB'ye bağlı Odalarımızın değerli temsilcileri, Makina Mühendisleri Odasının çeşitli kademelerinde görev yapan sevgili yönetici arkadaşlarım, Odamızın değerli delegeleri; 39. Oda Genel Kuruluna hoş geldiniz.

Bugün buraya Diyarbakır'dan, Edirne'den, Zonguldak'tan, Kocaeli'nden, Ankara'dan, Denizli'den, Antep'ten, Eskişehir'den, Bursa'dan, İzmir'den, Antalya'dan, Adana'dan, İstanbul'dan, Türkiye'nin dört bir yanından geldiniz; hoş geldiniz. Birlikte üretmek, birlikte karar almak, birlikte yönetmek için geldiniz; hoş geldiniz. Daha etkin, daha demokratik, daha işlevsel bir Oda örgütlülüğü için geldiniz; hoş geldiniz. Bağımsız, demokratik ve sanayileşen bir Türkiye için söz üzerine söz koymaya geldiniz; hoş geldiniz. Meslek alanlarımız üzerinde ülke gerçeklerini tanımlamaya, sorunları tespit etmeye, çözüm yolları önermeye geldiniz; hoş geldiniz. Odamızın yarattığı bu bağımsız kürsüyü Türkiye demokrasi mücadelesinin bir parçası yapmaya geldiniz; hoş geldiniz. 28 Temmuz'da alanları özgürleştirmiştiniz, şimdi bu salonu özgürleştirmeye geldiniz; hoş geldiniz. Hepinizi 38. Dönem Oda Yönetim Kurulu üyesi arkadaşlarım adına sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

Sevgili Sezai, Sevgili Haluk, Sevgili Ali Rıza, Sevgili Hulusi, Sevgili Hüseyin ve diğer kaybettiğimiz değerler ile sevgili mesai arkadaşım, yol arkadaşım, Edirne Şubemizin Sekreteri Sevgili Ali Karahan bugün buradalar, bunu biliyorum; onlar yüreğimizdeler, onları saygıyla, sevgiyle anarak sözlerime başlamak istiyorum.

Değerli arkadaşlarım, değerli delegeler; Nisan 2000'de 38. Genel Kuruldan sonra yapılan seçimlerin sonucunda görüldü ki, 94'ten bu yana Yönetimde bulunan anlayışımız giderek örgütle bütünleşmiş ve gerek Genel Kurulda söylediklerimizle, gerek Genel Kurulun onayına sunduğumuz Çalışma Programı Taslağımızla örgütümüzün büyük desteğini ve güvenini almış. Seçimler sonunda görüldü ki, Oda tarihinde görülmemiş bir oranda ve uzlaşmada Oda delegeleri bir araya gelmiş ve yaşama karşı tavır almış. Bunun üzerine Nisan 2000'de Genel Kurul üzerine yazdığımız ve Oda bülteninde yayınlanan yazıda Oda Yönetim Kurulu olarak şunları söyledik:

"Oda Yönetim Kurulumuz, çalışmaların arkasında örgütün tamamının desteği ve güveni olduğunu ve bunun sonucu büyük bir sorumluluğun kendisini beklediğini bilmektedir. Oda Yönetim Kurulumuz, bu sorumluluğun yerine getirilmesinde, 38. Dönemde Odanın kurumsallaştırılması yolunda büyük ilerlemelerin yaratılmasında inançlı ve karardır. Oda Yönetim Kurulumuz, Oda Genel Kurulunun onayına sunduğumuz Çalışma Programının gereklerini, Oda çalışma ilkeleri ışığında bir ekip anlayışı içerisinde yerine getireceğinin heyecanı içerisindeyiz."

Değerli arkadaşlarım, değerli delegeler; Nisan 2000'de büyük bir sorumluluk bizi bekliyordu. Neydi bu sorumluluk, bu sorumluluğunun büyüklüğünün nedeni neydi? Bunu anlatabilmek için, aslında öncelikle "nasıl bir dünyadayız, nasıl bir ülkedeyiz" sorularının doğru yanıtlarını vermek gerekiyor. Elbette dönem başında Çalışma Programımızı yazmaya bu soruların yanıtıyla başladık. Bilinmelidir ki, 38. Dönem Oda Çalışma Programı, bu ülkede tarihi bir belgedir.

Aslında bu soruların yanıtını, belki de bir haftadır gazete manşetlerine bakan bütün arkadaşlarımız çok yakından takip edebiliyor, devlet ve derin devlet ilişkisini çok yakından görebiliyor. Sorulan soruların yanıtını Mart 2001'de Emek Platformu adına düzenlenen Emek Politikaları Sempozyumunda hepimiz adına TMMOB tarafından özetle şöyle veriliyordu:

"Türkiye'nin siyasi tercihinin sonucu olarak benimsediği kapitalist sistem ile bütünleşme süreci 46'lardan itibaren hızlanmıştır. Ekonomi adım adım uluslararası finans kuruluşlarının güdümüne girmiş; bu çerçevede 47'de IMF ve Dünya Bankasına üye olunmuş, 52'de NATO'ya girilmiş ve mali krizin ilki 57 yılında yaşanmış, ardından yapısal bir dönüşüm gerçekleştirilmiş. Ancak sürdürülen ithal ikameci model de başarılı olmamış ve art arda gelen 71 ve 80 askeri darbeleriyle Türkiye ekonomisi bütünüyle IMF ve Dünya Bankası döneminde yeni liberal politikalara yönelmiştir.

1980'lere kadar IMF ve Dünya Bankasıyla olan ilişkiler gizlilik çerçevesinde yürütülürken, 80'lerden bu yana bu kuruluşların ekonomiyi açıktan ve doğrudan yönlendirdikleri bir süreç yaşanmaktadır. 1950'den 2001'e kadar uzanan 51 yıllık dönemde dış borcumuz, ulaşılabilen bilgilere göre 125 milyar dolar, iç borcumuz 65 milyar dolara yükselmiştir. Bu miktarların yüksek olduğu tahmin edilmektedir. Hane gelirleri açısından en zengin yüzde 1 ile en yoksul yüzde 1 arasındaki gelir farkı 240 kata, en zengin aile ile en yoksul aile arasındaki gelir farkı ise 1843 kata ulaşmıştır. Sosyal içerikli kamu yatırımlarından tamamen vazgeçilmiş; kaynaklar borç faizlerine, sermayenin ihtiyaçlarına ve milyarlarca dolarlık silah siparişlerine harcanmıştır. Aynı dönem içerisinde öz itibarıyla kamu kaynaklarından beslenen denetimsiz bir özel sektör de yaratılmıştır.

Vergilendirilmekten vazgeçilen bu sermaye kesimlerinden yüksek faizlerle borç alınmaya başlanmıştır. Üretimden uzaklaşan, amaç dışı teşvik kredileriyle, dövize yatırımlarla ve faiz-rant gelirleriyle palazlanan spekülâtif bir sermaye grubu ortaya çıkmıştır. Kentte ve kırdâ emeğiyle geçinen halkımızın yarattığı tüm birikimler, bu azınlık grubu tarafından borçlanma mekanizması aracılığıyla yağmalanmıştır. Özellikle 1980'den sonra üretim ekonomisi yerine rant ekonomisi öne çıkarılmış ve "özelleştirme" adı altında üretim sektöründeki KİT'lerin tasfiye süreci başlatılmıştır.

IMF ve Dünya Bankası öncülüğünde, 80 sonrasında özel sektör öncülüğünde piyasa ekonomisi ve serbest sermaye hareketleri serbestisi nedeniyle tüm ekonomik sorunlar daha da derinleşmiş; denetimsiz, başıboş piyasa güçleri, ne döviz kurunda, ne de faiz oranlarında istikrarlı dengeyi sağlayamamıştır. İstikrarlı büyüme, yatırım, istihdam ve gelirin adaletli bölüşümü konularında tümüyle Türkiye'yi altüst eden bir süreç yaşanmıştır. Bu süreçte devlet, özellikle 90'dan sonraki yıllarda ulusal ekonominin yönlendirilmesi işlevini tamamen elinden çıkarmıştır, tamamen yitirmiştir. Ekonominin birikim öncelikleri kısa vadeli dış sermaye girişlerine özendirilmesine dayanılarak, ülke geleceğinin kısa süreli ve yapay büyüme kazanımları üzerinde kurulması tercihi yapılmıştır. Bu tercih, ulusal ekonomiyi tamamen konjonktürel ve dışsal olgulara bağımlı hale getirmiş ve kamu kesimi, tasarruf ve yatırım yapamaz duruma gelmiştir. Kaynak tahsisine rantiyeler egemen olmaya başlamış, işgücü piyasalarında kuralsızlaştırma artmış ve gelir dağılımındaki bozulma, ücretli çalışanların yüzde 90'ını yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşamaya mahkûm etmiştir.

Bu süreçte kamu mallarının gelir yaratılması amacıyla kelepirci bedellerle belirli kesimlere "özelleştirme" adı altında peşkeş çekilmesi de aynı politikaların bir uzantısı olarak belirlenmiştir. Ulusal ekonominin öz kaynakları, küresel sermayenin spekülâtif kazanç alanlarına çekilmeye çalışılmıştır. Bu çabalar, "yapısal reform ve enflasyonu düşürme politikası" söylemi altında ulusal ve uluslararası sermayeye doğrudan bir rant aktarma ve örgütlü yolsuzluklar süreci olarak sürdürülmüştür. Kamu yönetiminde açıklığın yerini gizlilik ve yolsuzluk almıştır. KİT'lerde yolsuzlukların yapıldığı ve özel bankaların içinin örgütlü suç gruplarınca boşaltıldığı bir süreç yaşanmıştır.

Yine dönemin en önemli özelliklerinden birisi de basının kamu kaynaklarıyla beslenerek birkaç sermaye grubunun güdümünde olmasının olağan hale getirilmesidir. Böylece haber alma özgürlüğüyle birlikte ülkenin emek ve demokrasi güçlerinin görüş ve önerilerini kamuoyuna aktarma ve kamuoyu yaratma olanakları da kısıtlanmıştır. Yargı bağımsızlığı

ortadan kaldırılmış ve hukukun üstünlüğü yerine, her kademedede mafyalaşmanın yaşandığı bir çürümüşlükle karşı karşıya kalınmıştır.

Her kriz döneminde demokratik haklar biraz daha kısılmış, emek örgütlenmesi dağıtılmaya çalışılmış ve demokratik kuruluşlar üzerindeki baskılar arttırılmıştır. Düşünce üzerindeki baskı, dünyanın hiçbir ülkesinde olmadığı ölçüde yoğunlaşmıştır. Ülkemiz, insan hakları ihlalleri, yargısız infazlar, faili meçhuller ve kayıplar diyarına dönüştürülmüştür. Herkes üzerinde travma etkileri yaratan ve 10 yıldan uzun bir süre devam eden silahlı çatışma döneminde toplumumuz yaralanmış, binlerce insan yaşamını yitirmiş, sakat kalmış ve işte yaşanan büyük göç olayı başlamıştır.

Uluslararası tahkim dayatmasıyla, sömürgeleşme politikası güdülmektedir. Ülkemiz, gelir dağılımında en bozuk ülkeler arasına girmiş ve yoksullaşma artmıştır. Özelleştirmeler ile KİT'lerin tasfiye edilmesinin ardından, "liberalleştirme" adı altında tarım kesimi uluslararası tekellere açılarak yok edilme sürecine girmiştir. Her kriz döneminin faturası ücretlilere, kent yoksullarına ve köylülere çıkartılmıştır. Vergi politikaları emekçiler aleyhine şekillenmektedir. Sosyal güvenlik, sağlık, eğitim başta olmak üzere, tüm temel haklar, sadece parası olanların yeterince yararlandığı bir anlayışa terk edilmiştir. Sosyal devletin tasfiyesi çerçevesinde, tarım ve emek kesiminin teşvik, destekleme ve emeklilik fonu gibi talepleri bir kenara bırakılmıştır. Planlama fikri tümüyle göz ardı edilmiş ve gerçek anlamda vahşi kapitalizmin uygulandığı bir süreç yaşanılmıştır.

Türkiye'de liberalleşmeye dayanan makro ekonomik politikaların, dengesiz kalkınmanın önlenmesi için yaşama geçirilememiş bölgesel planların ve kentleşmeye dayalı imar mevzuatının son 20 yıldaki yanlışları, yaşadığımız deprem süreciyle de bir bütün açığa çıkmıştır. Buna rağmen hem yapı üretim süreci kamusal denetim dışına atılmış, hem de halktan toplanan vergilerle oluşturulan kaynakların deprem bölgelerinde toplum yararına kullanılmadığı gerçeği yaşanmıştır. Teknoloji geliştirme ile araştırma-geliştirme faaliyetleri bütünüyle bırakılmıştır. Üniversitelerde bağımsız araştırma yapabilmeyen ortamı kalmamıştır.

20 yıldan beri yapılanlar, ülkemizde yeni dünya düzenine ve küreselleşmeye siyasi ve ekonomik entegrasyonu sağlamak adınadır. Küreselleşme, bugün artık karşımıza üç temel unsuruyla çıkmaktadır: Birincisi, ulusal mal, hizmet ve finans piyasalarının serbestleştirilmesi. İkincisi, uluslararası sermaye akımlarının önündeki tüm yasal ve yönetsel düzenlemelerin kaldırılarak, ulusal üretim ve emek piyasalarının kuralsızlaştırılması. Üçüncüsü, başta eğitim, sağlık, enerji, ulaşım, denetim ve benzeri olmak üzere, denetim kamusal hizmet alanlarının özelleştirilerek sosyal devletin tasfiye edilmesi.

Özelleştirme, küreselleşmenin temel araçlarından birisi olarak uluslararası finans kuruluşlarının ve çokuluslu tekellerin öngördüğü yeniden yapılanma programı kapsamında gündeme alınmıştır. Sermaye hareketlerinin önündeki tüm engellerin kaldırılması eylemine bağlı olarak devletin küçülmesi, sosyal devletin ortadan kaldırılması ve kamu alanlarının daraltılmasına ve kamusal denetimin yok edilmesine yönelik özelleştirme programları uygulamaya konulmuştur.

Özelleştirmede temel aracın, pazar güçlerinin ekonomiyi harekete geçirmesine olanak verilmesi ve verimliliğin arttırılması olarak açıklanmasına karşın, gerçek amaç, sermaye birikim alanı yaratmak olarak ortaya çıkmıştır. Bu dönemde yapısal düzenlemelerle kolayca verimli duruma gelebilecek ve uygulamada örnekleri bulunan birçok kurum ve kuruluş özelleştirme çerçevesinde yok pahasına satılmış, işsizlik artmış, emeğin örgütlenmesi ve sosyal güvenlik sistemleri çöktürülmüştür. Verimlilik artışını sağlayacağı, sermayeyi tabana yayacağı ve benzeri iddialara karşın, özelleştirmeden elde edilen gelirler, iç ve dış borçların güvencesi durumuna getirilmiş, elde edilen gelirler ise borç faizlerinin ödenmesine bile yetememiştir.

Özelleştirme, sermayenin kamuya karşı giriştiği ideolojik bir saldırı olarak kullanılmıştır. Siyasi müdahaleler dışında kalabildikleri sürece, verimlilik açısından özel sektörden daha yüksek performans gösterebilen KİT'ler, özel sektörün alternatifsiz olduğunu iddia eden ve böylece kamusal bilinci toplumsal bellekten tümüyle silmek isteyen ideolojik bir tercih nedeniyle tasfiye edilmektedir. Sermaye için iki stratejik hedef artık çok yakındır: Sosyal devletin denetim gücünün yok edilmesi, emek örgütlerinin kazanımlarının sıfırlanma noktası. Bütün bu uygulamalar, sanayileşmeden bilim ve teknolojiye, tarımdan ormancılığa, doğal kaynaklardan enerjiye, kentleşme ve ulaşım, çevreden eğitime kadar her alana yansımıştır.

Değerli arkadaşlar, değerli delegeler; sistemle ve uygulanan politikalarla ilgili bütün tek yanlı koşullandırmalara karşın, deniz bitmiş ve gemi artık karaya oturmuştur. Bu salondaki arkadaşlarımızın yüzde 90'ı yarınından emin değildir. Türkiye, uygulanan politikaların doğrudan ürünü olarak tarihin en derin krizini yaşamaktadır. İşsizlik çığ gibi büyümektedir; İşçiler, kamu çalışanları, köylüler yoksulluk düzeyinin altındaki gelirlere mahkûm edilmektedir. Küçük ve orta ölçekli işletmeler batma noktasına gelmiştir, esnaf kepenk kapatmak zorunda kalmaktadır. Tüm bu yaşananlar karşısında siyasal iktidar, sadece uluslararası sermaye kuruluşlarının direktiflerini gerçekleştirmenin aracı ve ne yazık ki Meclisimiz de âdeta kamusal alanı tasfiye sürecinin aracı haline getirilmiştir.

Bu durumdan çıkış için, öncelikle politik bir yapısal dönüşüm gerçekleştirilmelidir. Bağımsız, demokratik ve sosyal hukuk devletinin gerçekleşmesi için, kendi halkını potansiyel suçlu sayan 82 Anayasası yürürlükten kaldırılmalı; demokratik katılım, çağdaş, çoğulcu, laik, emekçi halkın çıkarlarını gözeten, hak ve özgürlükler temelinde yeni bir Anayasa hazırlanmalıdır. Her alanda tam bağımsızlık esas alınmalı ve uluslararası tahkim reddedilmeli ve ilgili tüm hükümleri Anayasada yer almalıdır. Buna bağlı olarak, yasalardaki antidemokratik hükümler ayıklanmalıdır. Demokratikleşmeye katkı sağlayacak yeni yasalar çıkarılmalı, uygulamalar bu anlayışa koşut hale getirilmelidir.

Demokrasinin maddi koşullarının yaratılabilmesi için, kitlelerin ve örgütlerin eşit yararlanabilecekleri ortamlar sağlanmalıdır. Öncelikle Siyasal Partiler Yasası ve Seçim Yasası bu doğrultuda değiştirilmelidir. Örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılmalı, hukukun üstünlüğü sağlanmalı, her alanda grevli ve toplu sözleşmeli sendikal haklar yasal güvenceye alınmalıdır. Yargı üzerindeki baskı kaldırılmalı ve yargı bağımsızlığı sağlanmalı, yargı kararları eksiksiz ve zamanında uygulanmalıdır. Bir hesap verme ve hesap sorma ortamı oluşturulmalı ve kamu yararı anlayışı ön plana koyularak, hiç kimsenin yaptığının yanına kâr kalmadığı bir ortam yaratılmalıdır. Büyük sermaye ve devlet işletmeleri, sendikalar ve meslek örgütlerinin denetimine açılmalıdır. Ülke ekonomisini çökertenlerden, halkı yoksullaştıranlardan, işkencecilerden ve çetelerden hesap sorulmalıdır. Her kademedeki mafyalaşma ve çeteleşme önlenmeli ve tasfiye edilmelidir.

Kürt sorunu siyasal çözüme kavuşturularak, sağlanan barış ortamı kalıcı hale getirilmelidir. OHAL kaldırılmalıdır, göç etme durumunda bırakılmış yurttaşlarımızın geriye dönüşleri sağlanmalıdır. Bölgenin tahrip olmuş ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşamı onararak, demokrasi eksiksiz olarak uygulanmalıdır. Kısa vadede ücretlerin konumunu iyileştirmek için, ücretler makul seviyelere çıkartılmalı, işten atmalar bu ülkede yasaklanmalıdır. Basında tekelleşme engellenmeli, basın özgürlüğü sağlanmalıdır. Bilim ve teknoloji politikaları temelinde insan ve doğal kaynaklarımızı üretime yönlendirecek bir ulusal kalkınma stratejisi benimsenmelidir. Rant ekonomisinin yerine, planlı üretim ve istihdama dayalı, dengeli büyümeye dayalı bir ekonomik anlayış benimsenmelidir.

Tüm istikrar ve kalkınma programlarının olmazsa olmaz koşulu, nihai hedefi, dengeli kalkınma olmak üzere, gelir dağılımının düzeltilmesi ve hakça paylaşımın kurumsallaşması sağlanmalıdır. Eğitim, sağlık, sosyal güvenlik olmak üzere, tüm temel

mal ve hizmetlerden herkesin eşit yararlanabileceği bir yapı oluşturulmalıdır. Ülkemizin uyguladığı politikalar sonucu kaybettiği yön duygusunu yeniden kazanmaya ivedilikle gereksinim vardır. Bunun yolu, başarısızlığı kanıtlanmış ve toplumda siyasal desteği kalmamış IMF ve Dünya Politikalarının uygulanmasından zaman geçirmeden vazgeçilmelidir. Özelleştirmeler durdurulmalıdır. Her attıkları adımdan sonra, ülke kaynaklarının bir kısmını daha kendi ülkelerine aktaranlar, asıl bizlere borçludurlar; bu yüzden dış borçlar ödenmemelidir. Ortak toplumsal birikimlerimizin belli bir kesime kaynak aktarımı olan iç borçlar ödenmemelidir. Hortumcuların malvarlıklarına el konulmalıdır. Bankacılık sektörü ve mali piyasalar, kaynak aktarmaya değil, kaynak yaratmaya ve yaratılan kaynakların ulusal kalkınma planları çerçevesinde yönlendirilmesine uygun bir yapıya kavuşturulmalıdır. Bütün alanlarda topluma hizmet bilinciyle, bu bilinci pekiştiren ve gerçekleştiren yönetim anlayışıyla kamu girişimciliği yaşama geçirilmelidir.

20 yıldır kesintisiz olarak uygulanan ve alternatifsiz olduğu savunulan bu politikaların alternatifi, işte bu çerçevenin içindedir ve IMF'yle, Dünya Bankasıyla, Dünya Ticaret Örgütüyle, Avrupa Birliğiyle ve benzeriyle sürdürülen küresel saldırının bertaraf edilmesi, bu alternatifin ana temalarından birisidir.

Değerli delegeler, değerli arkadaşlar; yıllardır istikrarsızlık ve sürekli kriz politikaları kısıncında bırakılan, üretimden koparılan, emeğiyle geçinen kesimlerin işsizlik, açlık ve sefalet koşullarına mahkûm edildiği bu dışa bağımlı politikalarla ekonomik bunalımlara ve ağır toplumsal çöküntülere sürüklenen Türkiye'nin, tüm bu sorunların üstesinden gelecek kaynakları ve birikimi vardır. Ancak önce siyasal iradenin uluslararası sermayeye değil, halka hizmet etmesi yönünde belirmesi gerekmektedir. Bu nedenle de sorun, emekten yana politikaları yaşama geçirecek siyasi iradenin iktidara taşınması sorunu haline gelmiştir.

Değerli delegeler, değerli arkadaşlar; asıI olan işte buydu ve Oda Yönetiminin sorumluluğunun büyüklüğü, sizler adına bunları kamuya duyurmak ve Oda çalışmalarında bu söylenenlerin gereklerini yapmaktı, sorumluluğunun büyüklüğü tam da bu noktada yatıyordu.

Şimdi artık herkes biliyor; bu Oda emekten ve halktan yanadır. Bu Oda, mesleki demokratik kitle örgütüdür. Bu Oda, antiemperyalisttir, yurtseverdir. Bu Oda, üyenin sorunlarının halkın sorunlarından ayrı tutulmayacağını bilir. Bu Oda, mesleki denetimin ön koşulu olan üyelerin uzmanlaştırılmasına yönelik meslek içi eğitim çalışmalarını sürekli yapar. Bu Oda, meslek alanlarına ilişkin ülke gerçeklerini sorgular, bunun siyasetini yapar. Bu Oda, MAI'ye, MIGA'ya, IMF'ye karşı, özelleştirmecilere karşıdır. Bu Oda, bağımsız ve demokratik bir Türkiye özlemi içerisindedir. Bu Oda, aydınlık bir Türkiye'den yanadır.

Değerli arkadaşlar, değerli delegeler; bu anlayışlarla çalışan Odamız, 39. Dönemine ilişkin yaptığı, pratiğine ilişkin yaptığı, gerçekleştirdiklerini Sekreter arkadaşım az sonra anlatacak.

TMMOB Yönetiminde aktif olma, 26 kongre, kurultay, sempozyum etkinliği ve bir manifesto değerinde olan sonuç bildirimleri, 595 ve 601 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameye o sağlam duruş, 66 çeşit kitapta inanılmaz bir özveri ve çaba, Oda bilgi-yönetim sistemiyle kurumsallaşmada bir büyük adım, Meslek İçi Eğitim Merkeziyle ülke çapında 177 adet kursa 3 925 katılımcı, Uzmanlık ve Belgelendirme Yönetmeliği ve ekleriyle 10 yıllık tartışma sürecinin somutlanması ve binlerce arkadaşımızın belgelendirilmesi, Resmi Gazetede yönetmeliklerimizin yayımlanması, çok keyif aldığımız Öğrenci Üye Kurultayının gerçekleşmesi, "Sen yoktun, bir eksiktik" dediğimiz 28 Temmuz mitingini önermemiz ve gerçekleştirmiş olmamız ve elbette bu iki senede söylediğimiz, yazdığımız onlarca söz; bunlar, bu dönemi belirleyen ana başlıklardı. Belirtmeliyim ki, bu

çalışmalarımızda örgütümüz bizimle birlikteydi. Örgütümüzün verdiği destek bugün de bizimle birliktedir. Bugün buraya kendi adıma sekizinci yılımda alnım açık, başım dik çıkabiliyorsam, bunun nedeni, örgütümün bize verdiği büyük destek ve güvendir, buna gerçekten teşekkür ediyorum.

Değerli arkadaşlar, değerli delegeler; bu Oda şunları da söylemek zorundadır, bu kendi içimizdeki bir sözdür: Bu Oda, toplumdaki soyutlanmış seçkin mühendislerin örgütü değil, aksine toplumun içinde yer alan, onun bir parçası olarak toplumla etkileşim içinde burada; temsili demokrasi alanının daraltılması ve biçimsel uygulamalar yerine, birlikte üretme ve yönetme mekanizmalarını güçlendirici çabalara yönelen; rant gruplarının otoriter, sınanamayan, hesap vermeyen yönetimlerinin aksine, örgüt içi demokrasi güçlendirilmiş, seçim dışında da katılım mekanizmalarını yaşama geçiren; profesyonellerin ve uzmanların örgütü anlayışını reddeden, aksine kitle örgütü niteliğiyle organlarına dayalı çalışmayı yürüten; siyaset dışı kalma anlayışlarının tam tersine, her koşulda ve her zaman siyaset yapan, siyasetin dar tanımını aşan anlayışları yapıya hâkim kılan; üyeye ilişkilerini, devletle, egemen kesimlerle olan ilişkilerinin önüne koyan; resmi otoriteyle her türlü diyaloga ve işbirliğine açık, ama işbirlikçi yaklaşımların dışında kalan; örgüt işleminin deforme edilmesi anlamındaki hizmet üretimini reddeden, aksine üyelerinin hizmetlerinin niteliğini yükseltecek düzenlemeler yapan, norm ve standartları oluşturan ve bunların gelişimine hizmet verecek şekilde denetleyen; egemen kesim ve egemen kesim söylemleriyle ters düşmeme anlayışlarını reddeden, aksine üyenin söz ve kararlarda yetki sahibi olmasını sağlayan; kamu hiyerarşisi içinde yer edinme ve örgüt etkinliklerini buna bağlama anlayışlarının yerine, örgütün kamu önünde saygın yerini korumayı ve geliştirmeyi hedefleyen, örgüt etkinliklerini kendi iç dinamikleri ve kendi kararlarıyla belirleyen; meslek örgütü kavramını demokratik kitle örgütü özelliğinin önüne çıkartarak, meslekçi eğilimleri güçlendiren anlayışların aksine, mesleki demokratik kitle örgütü anlayışlarını hayata geçiren; her türlü yapılanma ve örgütlerle olan ilişkisinde anlamsız hiyerarşik eşitlik anlayışları yerine, ilişkilerinde bu yapıların toplum içindeki işlevselliklerini ölçü olarak alan; hiçbir üyesinin sorununu dışlamayan, ancak üyesinin büyük çoğunluğunu oluşturan ücretli çalışan mühendislerin konuları gereği, ücretli çalışan kesimlere ve onların örgütleriyle ilişkilerini güçlü hale getiren; örgütün uluslararası ilişkisini güçlendiren, dünyayı, ülkeyi ve yaşamı tanıyan, anlayan ve ona göre politikalar üreten yaşamaya geçiren bir çalışma anlayışı içerisinde. Bu sözler, bu salon adına kayıtlara geçirilmek durumundadır.

Değerli arkadaşlar, değerli delegeler; Oda Yönetim Kurulumuz, 7 asıl ve 7 yedek arkadaşımızla birlikte, bu zor, ama onurlu görevi yerine getirmiş olmanın bugün keyfi içerisinde. Bizler, yaşamımızın sonuna dek böylesi önemli bir görevde bulunmuş olmanın haklı onurunu taşıyacağız. Şunu da biliyoruz: Buraya bizi bu örgüt getirdi.

Sözlerimi bitirirken, görev süremiz içinde bizimle birlikte olan Birlik Yönetim Kurulu üyelerimiz ve Birlik Başkanımız Kaya GÜVENÇ, Elif ÖZTÜRK ve Emin KORAMAZ'a, TMMOB Onur Kurulu Üyemiz İsmet APAK'a, TMMOB Denetleme Kurulu Üyemiz Hasan AKALIN'a, Oda Onur ve Denetleme Kurulu üyelerimize, Şube Yönetim Kurulu üyelerimize, İl ve İlçe Temsilcilikleri Yönetim Kurulu üyelerimize, Oda Danışma Kurulu üyelerimize, Merkez komisyonlarında yer alan üyelerimize, Oda adına yapılan kongre, sempozyum ve kurultaylarda birlikte çalıştığımız değerli insanlara, her zaman elimiz, ayağımız, gözümüz, kolumuz olan Merkez, Şube ve temsilcilik çalışanlarımıza, Oda çalışmalarında bugüne dek yan yana durduğumuz örgütlü üyelerimize ve Oda dostlarına Oda adına teşekkür ediyorum.

4 dönemdir yaptığımız Genel Kurul açış konuşmalarının son iki cümlesi: Yaşasın Makina Mühendisleri Odası Örgütlülüğü, Yaşasın TMMOB Örgütlülüğü.

Hepinize saygılar sunuyorum, sağ olun efendim.